Пам'ятаймо про Україну!

SVOBODA СВОБОДА

UKRAINIAN DAILY — УКРАЇНСЬКИЙ ЩОДЕННИК

VOL. CII. No. 216. JERSEY CITY and NEW YORK, TUESDAY, NOVEMBER 14, 1995. CENTS 75 ЦЕНТІВ ДЖЕРЗІ СИТІ і НЮ ЙОРК ВІВТОРОК, 14-го ЛИСТОПАДА 1995 р. Ч. 216. РІК CII.

НА Г. АЛІЄВА Й Л. КУЧМУ ГОТУВАВСЯ ЗАМАХ

Баку (УНІАР). — Міністер внутрішніх справ Азербайджану Раміль Юсупов повідомив про розкриття ще однієї змови проти президента республіки Гейдара Алієва. За його словами, змовники намірялися збити ракетою літак, на якому Г. Алієв повертався з-за кордону. Лише завдяки сильному вітру, що змусив пілотів в останню хвилину змінити маршрут, замах не вдався.

Серед організаторів нападу на президента згадуються високопоставлені військовики і політики. Це вже третя спроба усунути Г. Алієва протягом цього року. Після невдалої спроби державного перевороту у травні, змовники готували терористичний акт проти президента у липні, під час візити до Азербайджану урядової делегації з України. Тоді випадковість, виявляється, врятувала життя не лише Г. Алієву, а й його гостеві Л. Кучмі.

Р. Юсупов стверджує, що нитки змови тягнуться до Москви, де знайшов собі притулок останній вождь Совєтського Азербайджану Аяз Муталібов. Твердження не виглядає цілком неймовірним, беручи до уваги, що саме Україна й Азербайджан найпослідовніше опираються російському домінуванню в СНД й намагаються проводити справді незалежну внутрішню й зовнішню політику.

УКРАЇНА СТАЛА ПОВНОПРАВНИМ ЧЛЕНОМ РАДИ ЕВРОПИ

Київ (Р. Р.). — Тут у четвер, 9-го листопада, головною новиною дня були події у Страсбурзі, Франція, де в цей день у штаб-квартирі Ради Европи вирішено долю України і цілої Европи. Україну офіційно прийнято до цієї міжнародної організації.

Голова української делегації Євген Марчук, міністер закордонних справ Геннадій Удовенко, міністер юстиції Сергій Головатий та інші офіційні особи взяли участь у врочистій церемонії, присвяченій цій історичній події. Українська телевізія широко висвітлювала врочистості.

На щоглі перед Палацом Европи маяв державний прапор України, який піднято в урочистій церемонії.

На врочистостях виступив прем'єр-міністер України Є. Марчук, який сказав, що прийняття України до Ради Европи оцінює як визнання прогресивних змін в українській державі. Відкривши двері для нових демократичних країн, Европа здійснила сміливий і ризикований крок, але водночас на карті Европи зникла ще одна величезна „біла пляма", сказав Марчук. Він пригадав, що шість років тому впала берлінська стіна, що поділяла Европу на два недружніх табори. Її падіння стало першим кроком на шляху до об'єднання Европи.

Український прем'єр відзначив, що шлях України ще довго буде важким, але вона з нього не зверне, доки не створить міцної, стабільної, миролюбної держави, бо без демократії не може бути і справжньої стабільности. Прийняття до Ради Европи, це не лише велика честь, але й велика відповідаль-ність, зазначив Є. Марчук і додав, що спільно з іншими европейськими державами Україні вистачить сил, щоб подолати усі труднощі.

З привітальними промовами виступили генеральний секретар Ради Европи Даніель Тарвис, президент Парляментарної асамблеї Ради Европи Мігель Ангель Мартінез та представники ряду інших країн.

Міністер закордонних справ України Г. Удовенко підписав европейську конвенцію з прав людини та інші документи, а Є. Марчук передав генеральному секретареві Ради Европи Даніелеві Таршисові на збереження документ про приєднання України до статуту Ради Европи, про що вони обидва підписали відповідний протокол.

Того ж дня до Ради Европи прийнято також одну з країн колишньої Югославії — Македонію.

Після врочистостей Рада Европи перейшла до плянової праці, відбулося 97-ме засідання Кабінету міністрів Ради Европи. Воно було закритим, але в ньому взяли участь представники двох нових членів організації. На закритому засіданні виступив міністер закордонних справ України Г. Удовенко.

СЕРБСЬКИХ СТАРШИН ОСКАРЖЕНО У ВОЄННИХ ЗЛОЧИНАХ

Вашінгтон. — У Дейтоні, Огайо, вже вісім днів з ініціятиви ЗСА триває зустріч трьох делегацій —, Боснії, Хорватії та Сербії, ціллю котрої є знайти розв'язку щоб зупинити 42- місячний конфлікт на Балканах.Тим часом у четвер, 9-го листопада, засоби масової інформації повідомили, що Міжнародний кримінальний трибунал в Газі оскаржив трьох сербських старшин у воєнних злочинах. Звинуваченими у вбивстві 260 чоловіків зі захопленого хорватського міста Вуковар 19-го листопада 1991 року після тримісячної обłоги є: ген. Міле Мркшіч, майор Веселін Слі-ванканін і капітан Міролсав Радіч. Це вперше оскаржено у воєнних злочинах військовиків Сербії, а не як досі оскаржувано військовиків боснійських сербів.

А сам факт, що їх оскаржено в той день, як ЗСА погодились на частинну полегшу торговельного ембарго супроти Сербії, на думку аналітиків вказує про зростаюче напруження між Міжнародним кримінальним трибуналом, який шукає справедливости, та західніми союзниками, які намагаються за всяку ціну припинити цей балканський конфлікт, який спричинює ці злочини. В минулому році Міжнародний кримінальний трибунал з осідком в Газі у воєнних злочинах на Балканах оскаржив 43 особи, в більшості боснійських сербів та кількох хорватів, а це вперше оскаржено сербів і то старшин. „Ці нові оскарження поведуть нас вище по щаблях урядової драбини в Сербії", підкреслив Ґреям Блювітт заступник прокурора Міжнародного кримінального трибуналу.

ІЗРАЇЛЬСЬКА СЛУЖБА БЕЗПЕКИ ЗНАЛА ПРО ЗМОВУ

Тель-Авів, Ізраїль. — У неділю, 12-го листопада, на місці вбивства прем'єр-міністра Ізраїля Їцака Рабіна, відбулося багатолюдне поминальне віче, а з тим і закінчення жалібного періоду.

Понад чверть мільйона осіб взяло участь у згаданому вічі, де вдова Ї. Рабіна заявила, що „мовчазна більшість, на якому буде більше мовчати". Цією заявою вона кинула виклик цілій країні підтримати тих, які продовжують розпочате Ї. Рабіном діло — мир на Близькому Сході. Крім того ця масова участь громадськости своєю присутністю поклала поважні вимоги перед державними керівництвом, а зокрема перед тими, які були відповідальними за охорону та безпеку прем'єр-міністра.

Щоправда, від хвилини скоєння того злочину, на Шін Бет, службу безпеки Ізраїля, посипались критика і звинувачення, що дозволила вбивці без будь-якої перешкоди дійти до своєї жертви. З усього тепер виглядає, що критика вповні заслужена, бо як повідомили офіційні чинники служби безпеки Ізраїля, ще в червні місцева поліція передала їм попередження про те, що готується напад на Ї. Рабіна. Одначе цього попередження не взято під увагу, а наслідки того закінчились вбивством Ї. Рабіна 4-го, листопада у Тель-Авіві.

Досі у справі вбивства Ї. Рабіна поліція заарештувала, крім вбивці Ягала Аміра, шість молодих чоловіків, яких звинувачено у плянуванні та допомозі. Всі вони скрайні релігійні фанатики, які по своєму ітерпретували релігійні закони Ізраїля.

УКРАЇНУ ОБРАЛИ ДО ВИКОНАВЧОЇ РАДИ ЮНЕСКО

Париж (УНІАР). — На 28-ій Генеральній конференції ЮНЕСКО відбувся перший період виборів до Виконавчої ради ЮНЕСКО — керівного органу цієї організації. На 32 вакантні місця — всього у Виконавчій раді 58 країн-членів — претендували 57 країн.

За результатами таємного голосування Україну вдруге обрали до Виконавчої ради Юнеско голосами 127 „за" з 175-ох. Вперше представник України був членом зазначеної Ради у 1980-85 роках.

Обрання України до керівного органу ЮНЕСКО є свідченням її міжнародного авторитету, активної участи в цій міжнародній організації.

На сесії конференції розпочали працю галузеві комісії.

В ході дискусії у комісії, яка розглядає питання культурного співробітництва, виступив представник України, заступник міністра культури та мистецтв В. Кравченко.

У своєму виступі він, у цілому, висловив підтримку стратегії ЮНЕСКО в галузі культури, підтвердив готовість України брати участь у великомасштабних ініціятивах і проєктах ЮНЕСКО. Водночас було відзначено, що організація повинна приділяти більше уваги питанням культурної самобутности.

Було поставлено питання про включення регіону Прип'ятського Полісся до списку Всесвітньої спадщини ЮНЕСКО.

Представник України також підкреслив, що одним з пріоритетів для України є збереження та відродження національної культурної спадщини і тому для неї велике зацікавлення становить нормотворча діяльність ЮНЕСКО щодо врегулювання ввозу, вивозу та передачі власности на культурні цінності.

Було висловлено подяку ЮНЕСКО за ініціювання проєктів щодо реставрації в Україні Лівадійського палацу та історичного центру Львова.

Відбулася також зустріч В. Кравченка з директором програми ЮНЕСКО для розвитку країн Центральної та Східної Европи А. Генкоком, під час якої обговорювалися подробиці щодо реставрації Лівадійського палацу.

Україну мають визнати країною з перехідною економікою

Київ (УНІАР). — Прем'єр-міністер України Євген Марчук великого значення надає визнанню України країною з перехідною економікою.

На його думку, хоча деякі країни, зокрема ЗСА, визнали такий статус України, в офіційних документах Европейського союзу Україна проходить як країна „з неринковою економікою". Отож Уряд України має намір добре попрацювати, щоб інші держави підтримали Україну в цьому питанні.

В свою чергу, програма Уряду створить організаційний тиск на просування реформ в Україні".

В Україні

(З інформацій УНІАР)

Депутати України зустрілися з амбасадором ЗСА

КИЇВ. — Члени Комісії Верховної Ради в закордонних справах та зв'язках з СНД зустрілися з амбасадором ЗСА Вілліямом Міллером і обговорили стан українсько-американських відносин. За словами голови комісії Бориса Олійника, йшлося про створення нової системи безпеки у світі, майбутньої долі НАТО, економічну допомогу Україні, чорнобильські проблеми, спільні ракетно-космічні програми тощо. В. Міллер повідомив, що Конгрес ЗСА ухвалив рішення надати Україні допомогу в сумі 225 млн. дол., але вони надходитимуть поступово. Під час зустрічі сторони домовилися, що українська сторона „відкалібрує угоди, які Верховна Рада України ратифікувала, а Конгрес ЗСА затримується", з метою динамізації цього процесу.

Віськові не повинні втручатися у вирішення політичних проблем, вважає Л. Кучма

КИЇВ. — Президент України Леонід Кучма зустрівся з учасниками конференції "Україна — Росія: досвід партнерства та миротворчості". Він визнав, що українсько-російські відносини нині "певною мірою зайшли в глухий кут". Причиною цього він вважає надмірне втручання військових у вирішення проблеми Чорноморської фльоти. "За стіл переговорів треба сідати з іншими людьми", — сказав він. Де знайти тих "інших людей" у Росії — Президент не пояснив. Зате він висловив переконання, що економічні стосунки між обома країнами розвиватимуться незалежно від політичних проблем, бо будуються вони сьогодні вже не лише на державному рівні, а й на рівні приватного бізнесу.

Земельна реформа мусить відбутися

КИЇВ. — Виступаючи на засіданні Державного комітету з питань реформування агропромислового комплексу, віцепрем'єр-міністер України Петро Саблук повідомив, що проєкт національної програми розвитку сільського господарства вже майже завершено. Його ключовим моментом має стати земельна реформа. Комітет ухвалив не чекати на обговорення земельного кодексу України Верховною Радою, а розпочати реформування сільського господарства на підставі відповідних указів Президента.

Г. Ворсінов не президент, але теж потребує охорони

КИЇВ. — Вбивство Їцака Рабіна жидівським екстремістом спонукало багатьох політиків уважніше глянути на проблему міжнародного і внутрішнього тероризму. Секретар Ради національної безпеки при Президенті України Володимир Горбулін запевнив журналістів, що "влада в нашій державі буде жорстко ставитися до всіх проявів політичного екстремізму". Першим із цих обіцянок, правдоподібно, скористається новий прокурор України Григорій Ворсінов, котрий звернувся вже до Верховної Ради з проханням забезпечити йому особисту охорону. Підставою для цього є начебто анонімні погрози, котрі надходять, за словами самого Ворсінова, на його адресу у зв'язку з непримиренною позицією прокурора щодо знесення в Україні смертної кари.

В. Шмаров каже, що господарі цього разу поводилися коректно

КИЇВ. — Міністер оборони В. Шмаров повернувся з Москви, де відбув нараду міністрів оборони країн СНД. За його словами, ніхто з учасників наради не намагався пов'язати військово-технічні питання з політичними. "Я вважаю, — сказав В. Шмаров, — що й учасники, й господарі наради поводилися коректно". Це сталося, мабуть, тому, що, як сказав український міністер, "російська сторона вирішила не порушувати цього разу питання про вироблення єдиного становища країн СНД щодо поширення НАТО на схід".

Україна хоче інтеґруватись у міжнародні організації

КИЇВ. — Амбасадор України у Брюсселі Борис Тарасюк представлятиме Україну також у Раді Північно-Атлянтичного Співробітництва. У Женеві тим часом розпочалися консультації в справі приєднання України до Світової організації торгівлі. Для цього Україна мусить реформувати аграрний сектор, режим зовнішньої торгівлі, змінити тарифну систему, а також загальну політику державного субсидування промисловості й сільського господарства.

Підтримують Л. Кучму

Рівне (УНІАР). — На нараді керівників Рівненської обласної державної адміністрації голова її Роман Василишин закликав керівників районних державних адміністрацій не звертати уваги на вето Верховної Ради України на президентський указ про місцеві органи влади.

За словами Р. Василишина, вони є представниками Президента в районах, мають відповідні уповноваження і обрані народом. Тому, треба не звертати уваги на „політичні ігри верхів", а, як і раніше, виконувати свої обов'язки.

Президент України обіцяє підтримку творчим спілкам

Київ (УНІАР). — Президент України Леонід Кучма виступив перед учасниками третього об'єднаного пленуму творчих спілок України.

Він назвав "перебільшенням" твердження декотрих мистців про повний розвал спілок і всієї української культури. Водночас він визнав необхідність державної допомоги мистцям, зокрема кінематографістам і літераторам, і пообіцяв, що найближчим часом така допомога буде надана.

Він повідомив також про рішення Уряду відбудувати Успенський та Михайлівський собори у Києві, знищені перед війною та під час війни большевиками.

Уряд контролює діяльність довірчих товариств

Київ (Р. Р.). — Кабінет Міністрів України розглянув матеріяли комплексних перевірок діяльности довірчих товариств, небанківських фінансових структур, зокрема „Українського будинку селенгу" та державного пенсійного фонду „Оберіг".

В результаті попередніх перевірок уже заблоковано рахунки у комерційних банках 36-ох довірчих товариств та деяких забезпечених установ. Зліквідовано або призупинено дію ліцензій 32-ох довірчих товариств і до адміністративної відповідальности притягнено 273 керівників. Арештовано 25 осіб, у розшуку перебуває 31 особа, порушено близько 100 карних справ.

Урядова комісія також перевірила правомірність використання бюджетних позичок, наданих підприємствам у 1994 році. Перевіркою виявлено, що 4 трильйони і 355.5 блн. карбованців бюджетних позичок використано не за цільовим призначенням. В цьому, за інформацією контрольної комісії, винні колишній виконуючий обов'язки прем'єр-міністра Юхим Звягільський, колишній міністер сільського господарства Юрій Карасик, голова правління концерну „Украгротехсервіс" Володимир Бортник та ряд інших урядовців.

Росія й далі постачатиме ґаз в Україну

Київ (УНІАР). — Переговори між представниками російського акціонерного товариства "Газпром" та їхніми українськими колегами завершилися компромісовою угодою про постачання російською стороною ґазу в Україну наступного року.

"Укргазпром" платитиме росіянам і далі 80 дол. за 1,000 кубометрів ґазу, тоді як росіяни платитимуть за транзит одної тисячі кубометрів свого ґазу через кожних сто кілометрів української території 1.75 дол. — на два центи більше, ніж тепер. Розраховуватимуться вони, однак, не твердою валютою, як домагалися українці, а ґазом. Україна таким чином отримає, по суті, безплатно 6 блн. кубометрів ґазу. За решту треба буде платити валютою, однак робитиме це відтепер не український Уряд, а комерційні фірми, які перепродуватимуть російський ґаз в Україні.

Російський та український "Газпроми" мусіли відмовитися від наміру створити спільне підприємство "Газтранзит" у зв'язку з тим, що проти цього виступила більшість депутатів Верховної Ради України.

В АМЕРИЦІ

У ЧЕТВЕР, 9-ГО ЛИСТОПАДА, секретар Департаменту енергетики Гейзел О'Лірі знайшлася в дуже незавидній ситуації гострої критики з усіх сторін. Причиною цього — надрукована вістка в почитному щоденнику „Волл Стріт Джорнал" , що вона заплатила 43,500 дол. вашінгтонській фірмі Карма інтернешенел за їхні досліди котрі газети та кореспонденти не є прихильними. Офіційні чинники Уряду президента Билла Клінтона є вражені таким браком розсудку, а пресовий секретар Білого Дому Майкл МекКирі сказав, що така поведінка є „небажаною". Деякі високопоставлені урядовці уважають, що за таке потягнення вона може втратити своє становище, а шеф персоналу Білого Дому Леон Панетта підкреслив зазначив, що є дуже стурбований такою поведінкою Г. О'Лірі та забажав від неї повного звіту в цій справі, але не коментував нічого про можливу втрату її становища з приводу цієї афери.

МИНУЛОГО ЧЕТВЕРГА, 9-го листопада, Сенат пішов слідом за Палатою Репрезентантів і голосами 52 до 44 схвалив рішення підвищити платності за медичне забезпечення у програмі Медікер, яка обслуговує приблизно 37 млн. осіб старшого віку та калік. Схвалюючи це рішення, Конгрес, не чекаючи на загальне вирішення змін у згаданій медичній програмі, зробив крок вперед і, як виглядає, то ці платності можуть але не мусять стати дійсністю вже в січні 1996 року. Це є одне із тих заплутаних спірних питань, що є основою протиставлення між президентом Биллом Клінтоном і республіканцями опанованого Конгресу.

У СВІТІ

„ІСЛЯМСЬКА ОЗБРОЄНА ГРУПА", найбільш жорстока терористична організація Альжиру, знову остерегла, що „втручання Парижу у внутрішні альжирські справи є самовбивчим для Франції". Французька влада запронувала 25,000 своїм громадян і 50,000 особам з подвійним громадянством, які живуть і працюють в Альжирі, повернутися до Франції. Тим часом у французьких містах тривають арешти ісля міститв, причетних до низки недавніх терористичних акцій. Лідер альжирських тирористів Затуні оприлюднив таку заяву: „Ми засвідчуємо перед Аллахом, що нас ніхто не зупинить. Ми не дамо вам жодних полегш до того часу, поки іслям цілком не підкорить Францію — з її згоди чи проти її волі". Ще раніше „Ісламська озброєна група" абсолютно серйозно закликала президента Франції Жака Шірака перейти в іслям „не пізніше, ніж через три тижні".

ПОВІДОМЛЕННЯ

до членів з виплаченими грамотами

Повідомляємо всіх, хто одержав лист із Головної Канцелярії про програму зміни виплаченої грамоти на грамоту з одноразовою вкладкою на підвищену суму, що речець продовжено до кінця місяця. Вже висилаємо листи на наступний місяць. Користайте з нагоди та не відкладайте, бо ця нагода не повториться.

ГОЛОВНА КАНЦЕЛЯРІЯ

СВОБОДА SVOBODA
УКРАЇНСЬКИЙ ЩОДЕННИК UKRAINIAN DAILY

FOUNDED 1893

Svoboda (ISSN 0274-6964) is published daily except Sundays, Mondays and holidays by the Ukrainian National Association, Inc. at 30 Montgomery Street, Jersey City, NJ 07302.

Svoboda: (201) 434-0237 UNA: (201) 451-2200

Передплата на рік $100.00, на півроку-$60.00. Для членів УНСоюзу $75.00 річно, на півроку-$40. За кожну зміну адреси-$1.00. Чеки і "money orders" виставляти на "Svoboda".

Статті і дописи підписані авторами, не мусять відповідати поглядам Редакції. Редакція застерігає собі право в потребі виправляти і скорочувати надіслані матеріали.

Головний редактор: Зенон Снилик

Second Class Postage paid at Jersey City, NJ

Фанатизм і його наслідки

Коли заглянути до словника іншомовних слів, то біля слова „фанатизм" зазначено, що походить воно від латинського „fanaticus" — несамовитий, шалений, а дальше пояснення звучить: „безрозсудна одержимість якимсь ідеям, поєднана з нетерпимістю до будь-яких інших поглядів".

Коли ж взяти до уваги подію, що трапилась у Тель-Авіві в суботу, 4-го листопада, то мимоволі це слово точно її визначує, бо справді треба бути шаленим і несамовитим, щоб відібрати іншій людині найбільший їй Богом даний дар — життя! Але, мабуть, 25-річний жид Їґаль Амір у своїй безрозсудній одержимості не брав до уваги того, що, вбиваючи прем'єр-міністра Ізраїля Їцака Шаміра, вбив не тільки вартісну людину, вояка, голову держави, творця спроби замирення на Близькому Сході, нобелівського лавреата, приятеля і чоловіка, батька та дідуня, він також вбив і ті ідеї, що їм служив аж до того неопанованого вияву нетерпимости будь-яких інших поглядів. А цим іншим поглядам, що їх так прагнув завершити для майбуття свого народу та своїх дітей і внуків Ї. Шамір, — на ім'я „мир". Він, колишній військовик, який бачив, пережив і розумів значення війни, мав відвагу простягнути руку згоди колишнім ворогам свого народу, чим здобув собі признання не тільки у своїх співвітчизників, але також серед світової спільноти.

Ї. Шамір перший прем'єр-міністер — уродженець Ізраїля, який виростав і переживав усі породільні болі держави Ізраїль, брав у них безпосередню участь, а коли побачив плід, то всім своїм єством допомагав у його розвитку та рості. Коли ж збагнув, що Ізраїль має сильні основи, то погодився розглянути можливості миру з колишніми ворогами, а коли вирішив, що це є можливим до здійснення, то вже не сходив з обраного ним шляху. Свідомий всіх перешкод і небезпек, дальше прямував до обраної мети. Мав підтримку в народі та серед своїх співробітників і окреме зобов'язання від ЗСА та президента Билла Клінтона, які були готові з кожночасною допомогою, коли це означало можливість замирення на Близькому Сході.

Одначе знайшлися в його країні і ті, що у своєму фанатизмі не допускали жодних можливостей для будь-якого майбуття Ізраїля, не кажучи вже про майбуття країн-сусідів. Вони у своєму засліпленні не допускали інших можливостей, тому плекали гнів, ненависть не тільки до ворогів, але і до своїх, які не підтримували їхніх поглядів. Коли ж бачили, що їхні теорії не мають сили зупинити подій, вирішили шукати більш драстичних засобів. І знайшли в особі фанатика Їгаля Аміра, який кількома пострілами знищив людину, але не вбив ним розпочатого процесу.

Хоча в історії людства всякий фанатизм завжди був спонукою до глибальних нещасть, які в результаті закінчувались завжди незчисленними жертвами ні в чому невинних людей, то досі він, отой фанатизм, знаходить відповідний ґрунт, де починає кільчитись. Дуже часто несвідомо цьому сприяють також інші чинники, у випадку Ї. Рабіна невтральність багатьох громадян з одного боку та мовчазне схвалення політичної опозиції з іншого. Тому треба таки погодитись з Лією Рабін, дружиною загиблого прем'єр-міністра, яка сказала кореспондентам засобів масової інформації, що жалю до вбивці в неї нема, але є великий жаль до політичної опозиції партії Лікуд з Біняміном Нетанягу в проводі, які сприяли атмосфері в країні, що створила можливість цьому фанатикові скоїти цей злочин.

Наслідки цього фанатизму ще довго будуть видними на обличчі кожного громадянина Ізраїля, підтримував він ідеї Ї. Рабіна чи ні, бо сором за вчинок свого співвітчизника ятритиме душу.

Микола Руденко

МОЄ П'ЯТИЛІТТЯ

I

Чомусь не йде з думки жовтень 1990 року, коли я надіслав до „Свободи" свій перший нарис з України — він називався „Падіння ідола". Отже минуло рівно п'ять років, як у Львові скинули постать Леніна, а натомість заклали квітник. То була народна воля — сотні людей прийшли на площу, щоб підтримати голову Львівської Обласної Ради Вячеслава Чорновола. А з протилежного боку в'юнився маленький струмок незгодних — вони тримали над головами червоні прапори, котрі тоді ще були офіційною символікою держави. Я бачив, як незатишно почуваються ті люди — у них з-під ніг вислизала земля, хоч ще покищо був Совєтський Союз.

Особливо мене чарувала природа тієї осени — я вперше в житті бачив таке золоте листя, що падало з дерев, не розліталося навсібіч, воно лягало під самісіньким стовбуром, як одяг купальників біля їхніх ніг, коли вони збираються увійти в море. Довкола тихо-тихо, не ворухнеться кленовий лист, не шелесне. То була символіка дивовижної рівноваги в природі, в цілому всесвіті, одне закінчилося, інше ще не почалося. Звідси побіжать нові шляхи в майбутнє. Які вони будуть і куди приведуть?..

Проминуло п'ять років. І ось неможливо пояснити цього: вже не маленькі струмочки, а тисячоголові колони комуністів демонструють свою силу на вулицях Києва, Харкова й інших міст України. В Києві менше — близько 2,000, в Харкові понад 4,000. А в українському парляменті 37 комуністів-антиукраїнців об'єдналися у фракцію „Союз" і вимагають офіційної реєстрації — фракція готується до боротьби за відродження Совєтського Союзу. Їй усе вороже в Україні — мова, культура, державна символіка. І ніхто їх не спиняє, ніхто й слова їм не каже, ніби так воно й водиться, щоб вороги України мали більше свободи, аніж діячі української культури. Бо яка ж то свобода, коли український літератор не має змоги на своїй Батьківщині видати книжку рідною мовою? Подумати тільки: сьогодні лише 5 відсотків книг в Україні друкується українською мовою. Де ми є, куди прийшли?

„Маніфест української інтеліґенції", що піднялася на оборону нашої культури, змушений констатувати: „Ми, представники української інтеліґенції, засвідчуємо: за вийнятком 30-их років, коли большевики вигубили практично всіх діячів нашої культури, науки й техніки, знищили третину української нації, подібної деукраїнізації України не було" („Літературна Україна", 19-го жовтня 1995 року).

Страшні слова. І, на жаль, справедливі слова. Здавалось би, і Президент Л. Кучма, і прем'єр-міністер Є. Марчук розуміють національно-політичну ситуацію в Україні. Нерідко ми чуємо їхні висловлювання про те, що в Росії не бажають рахуватися з суверенітетом нашої держави. Вони не лише говорять, але й діють. Чорноморську фльоту, де повністю панує Москва, зрештою наважилися позбавити дармової української електроенерґії. Отже в Севастополі паралізована вся берегова служба, а без неї фльота не може підтримувати нормальну боєздатність.

Щоправда, електроенерґію не подають на фльоту через те, що московські чорноморці заборгували Україні близько трьох мільйонів долярів. Але ж досі Україна не наважувалася на такий рішучий крок. Якщо вона, Україна, віками годувала, одягала і взувала окупантів, то, на думку адмірала Балтіна, й надалі мусить це робити. А що важить якась там електрика? І ось українські енерґетики показали: багато важить! Важить не лише для побуту моряків, а й для функціонування самої фльоти як бойової сили.

На мій погляд, це рішення українських владних органів продемонструвало перед Москвою дещо більше, ніж нашу вірність ринковим законам: заборгував — плати. Тут показано таке: якщо ви, панове москалі, наважитесь використати проти України Чорноморську фльоту, то ми позбавимо вас електрики (і, до речі, питної води) — отоді й спробуйте вирішити свої військові проблеми.

Але це, звичайно, моя особиста думка. Головне, що я хочу тут сказати, виглядає так: я не згоден з тією частиною інтеліґенції, котра гадає, що виконавча влада солідарна з парляментаристами, котрі свідомо діють на зруйнування молодої української держави. У згаданому „Маніфесті", який я, звичайно, підтримую, ця думка проступає доволі виразно. Гадаю, це хибний погляд. Якщо казати про Верховну Раду, то там справді аж надто багато антиукраїнських сил, з якими постійно бореться й Президент, і прем'єр, і велика частина патріотично налаштованих депутатів. Так, велика частина, але, на жаль, не завжди переважна більшість. Дуже часто більшістю виявляються ті сили, які бльокують життєдайні закони, без яких економічні реформи в принципі неможливі. І це, власне, ті самі люди, які мріють про повернення України в криваве лоно реанімованого СССР. Саме тут наше лихо — саме тут!

І все ж я згоден з тим, що, обтяжені економічними проблемами, Президент і Уряд не приділяють належної уваги нашій культурі. Тобто я хочу сказати: немає з їхнього боку якихось зумисних дій на шкоду української нації, але є нерозуміння тієї істини, що без розвитку української культури, красного письменства й рідної мови ми на українській землі, якщо й побудуємо якусь державу, то це вже буде не Україна. Вона може носити ім'я України й світ її так називатиме, але в ній пануватиме чужа мова — отже житиме не рідна, не українська душа. А швидше всього за таких умов її спіткає безрадісна доля Білорусі.

Отож я в цьому питанні підтримую плятформу Української Республіканської Партії: і Президентові, і Урядові потрібна опозиція, але ж ця опозиція має бути конструктивною. Це ж бо лишень комуношовіністи, що вийшли з червоними прапорами на вулиці Києва й Харкова, волають тисячами ротів: „Геть Президента Кучму, геть прем'єра Марчука!" Хіба з цього не ясно, що Кучма й Марчук — то їхні запеклі вороги, отже наші друзі, котрих належить підтримувати всіма силами. Але підтримуючи, відверто сказати: „Ви дуже мало робите задля відродження державної мови в Україні". Що ж до українського книгодрукування, то воно не просто занедбане, а втрачене, і в цьому належить бачити національну трагедію.

Щоправда, є деякі мотиви, які буцімто виправдовують занепад книгодруку в Україні, насвітлюють його як природне явище. Ось ці мотиви. У всьому світі література незалежна від держави майже так само, як і церква. А там, де та й та систематично дотуються державою, вони обидві починають їй служити. Відомо, що за совєтських часів книгодрукування в Україні належало державі. Українських книг виходило багато, але, за рідкісними винятками, вони були національними лише за формою, не за своїм змістом. Це вони, саме оті псевдоукраїнські книги, викликали відразу до української мови й культури, бо поширювали відверту брехню. То ж бо, окрім кількох справді талановитих книжок, була рабська література. Навіть геніяльний Тичина (та й не лише він) був зломлений, продукував большевицький ширвжиток на зразок вірша „Партія веде". А велика наша сучасниця Ліна Костенко десятиліттями не могла надрукувати жодного рядка. Отож носталгія деяких літераторів, спрямована в недавнє минуле, навряд чи може бути пошанована. Відомо також, що й Православна Церква за совєтських часів, як звироднілий вулик трутнів, була переповнена чекістами в рясах.

(Закінчення буде)

Петро Кононенко*

ОСВІТА: СТАН, ПРОБЛЕМИ, ПЕРСПЕКТИВИ РОЗВИТКУ

I

Тільки схвалення заслуговує ініціятива Міністерства освіти України, Львівського університету та НТШ провести міжнародну конференцію на тему: „Демократія і система національної освіти". За цим — і логіка історичних подій, і стан національної освіти в Україні, який, коли говорити коротко, відзначається двома реальностями: настійливим пошуком педагогів-новаторів підняти освіту на рівень завдань суверенної, незалежної держави, незаперечні успіхи на цьому шляху, з одного боку, і — незатухаючою, а то ще й поглиблюваною кризою — з другого.

Наголошую: важливо і те, що це відбувається саме у Львівському університеті. І не тільки тому, що він давненько не виступав з ініціятивами, які дістали б всеукраїнський резонанс своєю вагомістю, аналітичністю, прогностичністю, а то й вимогами державного рівня (для чого, як побачимо далі, є всі підстави).

Пригадую, як у цій же залі напередодні розвалу СССР союзне міністерство проводило нараду представників республік з питань... двомовности. Головував ректор (до того — секретар обкому компартії). Здавалося, що тут буде розвінчана фальшива концепція, та ректор з усіх сил намагався довести, що саме двомовність є і панацеєю, й благом освіти народів, і саме тут, у Львові, це має бути освячено, а він буде робити (і робить!) усе, щоб новий імпульс процесові денаціоналізації був здійснений... Тоді мій виступ-протест став однією з причин повної невдачі задуму організаторів. Але мене вразило те, що поорієнтований на русифікацію ректор договорювався аж до заяв, що коли потрібно буде приймати до університету манкуртів, які зреклися вивчення української мови, то він піде навіть на порушення законів (і це — в університеті Івана Франка!), а більшість представників цього колективу спочатку приречено мовчала...

Того разу ґенеруючою суть процесів донищування національної школи була мова. Іншого разу на терені Львівського університету я виступав на пленарному засіданні II Конґресу МАУ з пропозицією звернутися до урядових кіл уже своєї держави з вимогою: поперше, розвитку нового типу — національної — системи освіти (з її орієнтацією на українознавство як філософію держави й науково-педагогічну інтеґруючу систему); і, подруге, — запровадження в Україні стосовно освіти, науки, культури, інформаційного простору *політики протекціонізму*. Отже: підтримки тих явищ, тенденцій, педагогів, які сприяють розвиткові України як суверенної, демократичної, правової держави; і, навпаки, рішучої протидії тому, що спрямовується проти неї. Бож, поперше, так діяли і діють усі нормальні (цивілізовані) держави й суспільства; а, подруге, держава, яка не відстоює своїх інтересів і не шанує себе, не може розраховувати не лише на шану інших, а й на оптимістичну перспективу.

Радник Президента, а згодом віцепрем'єр М. Жулинський висловив думку, що саме таким шляхом і піде держава. Однак дійсність мало підтверджує ту прогнозу.

***

Тож і нині почну з того, що я знову зробив урядовим структурам такі *пропозиції:*

1. Створити національну Раду з питань освіти, науки, культури, інформаційного простору. Головою Ради має бути Президент.

2. Ця Рада повинна розпочати з вироблення дійсно наукової концепції розвитку національної освіти. Для цього необхідно створити групу фахівців-новаторів (саме — фахівців, педагогів-новаторів, а не службовців високих ранґів, тим більше тих, які вчора ретельно нищили національну систему освіти, довели її до ґльобальної кризи), які б: а) вивчили, узагальнили багатовіковий досвід української етнопедагогіки (починаючи від Ярослава Мудрого і „Поучення дітям" Володимира Мономаха й продовжуючи педагогікою козацьких і братських шкіл, Острозької, Замойської й Києво-Могилянської академій, митрополитів Іларіона (XIII ст.), Огієнка, Липківського, Шептицького, мислителів, педагогів Г. Сковороди, Т. Шевченка (автора „Букваря", численних творів педагогічної проблематики), М. Максимовича і В. Антоновича, М. Грушевського й І. Франка, В. Вернадського й С. Єфремова, педагогів Русової, Чепіги, Ващенка;

проаналізувати тенденції, досвід освітнього розвитку зарубіжних країн, відібрати із нього те, що дійсно відповідає інтересам, традиціям, специфіці розвитку нової України.

(Продовження буде)

**Автор цієї праці є директором Інституту українознавства Київського університету ім. Т. Шевченка, віцепрезидентом Академії Наук вищої школи. Ця доповідь була виголошена на Міжнародному конґресі на тему: „Демократія і освіта в Україні", який відбувся у Львові 22–23-го серпня 1995 року.*

Микола Світуха

У світлу пам'ять проф. д-ра Я. Рудницького

В сірий осінній день 25-го жовтня українська спільнота попрощала на вічність заслуженого науковця, визначного політичного провідника і громадського діяча, проф. д-ра Ярослава Богдана Рудницького. З його смертю 19-го жовтня 1995 року в Монтреалі на 85-му році трудолюбного життя українська діяспора втратила одного з провідних представників тої ґенерації, яка в останніх десятиліттях надавала зміст і тон її всебічної діяльности. Відхід у вічність широковідомого науковця і невтомного громадського діяча — це втрата не лише для української нації.

Життєві осяги покійного професора настільки багатосторонні, що їх об'єктивна оцінка можлива лише з віддалі часу. Сьогодні згадаймо коротко життєвий шлях покійного професора, шлях, який стелився з рідного йому Перемишля через Стрий і Львів, де він завершив свою освіту науковим ступенем доктора філософії. Ще перед війною почав свою наукову діяльність в Українському Науковому Інституті в Берліні, а продовжував у воєнні роки в Карловому Університеті в Празі. Довгі роки відданої праці для української науки від 1949 року в Канаді спочатку як професора, пізніше як голови департаменту славістики університету Манітоби у Вінніпезі, а згодом університету Оттави, як довголітнього президента УВАН і основоположника Української Могилянсько-Мазепинської Академії Наук (УММАН), як дослідника Конґресової Бібліотеки у Вашінґтоні, як співініціятора заснування Центру Українознавства в Сиднеї, Австралія, і як автора фундаментальних студій, тисяч статтей і розвідок ще чекають заслуженої професійної оцінки.

Довголітня активність проф. Рудницького на міжнародних наукових форумах, виступи на численних конференціях на п'ятьох континентах, наукові видання різними мовами зробили вагомий вклад у поширення престижу української науки в світі в той час, коли ім'я України прикривали ідеологічними шильдами „союзних" делеґацій. Його ім'я як автора „Етимологічного словника української мови" (1962-82), найрізноманітніших видань з мовознавства та ономастики увійшло в реєстр енциклопедій і бібліографічних довідників світу.

Призначення проф. Рудницького 1963 року рішенням прем'єр-міністра Канади членом Королівської комісії двомовности і двокультурности стало природним стимулом для його активної ролі у формуванні політики розвитку Канади як багатогранного суспільства. Фундаментальні студії комісії та її рекомендації мали накреслити напрямні суспільного розвитку в світлі зростаючого невдоволення франкомовної вітки населення своїм статусом у федеральній структурі держави. В окремих рекомендаціях у звіті комісії проф. Рудницький вперше спрямував увагу уряду і загалу канадського суспільства на конечність визнання Канади багатокультурною державою, що віддзеркалювало б щораз вагомішу ролю інших культурно-етнічних груп в мозаїці канадського суспільства. Кроком у напрямі здійснення тих рекомендацій було проголошення політики багатокультурности в Канаді урядом прем'єр-міністра Трудо 1971 року.

Широкі зв'язки і цінний досвід стали в пригоді з покликанням проф. Рудницького спершу на пост керівника ресорту закордонних справ Уряду УНР в екзилі, а від листопада 1980-го — на пост голови Уряду УНР в екзилі. Незважаючи на часто наскрізь неприхильну до самостійницьких позицій ДЦ УНР міжнародну коньюнктуру, завдяки його зусиллям в роках 1980-89 здійснено ряд вагомих ініціятив у користь самостійности України на форумі Організації Об'єднаних Націй, в структурах Гельсінського процесу, на міжнародних конференціях, присвячених охороні індивідуальних і збірних людських прав, у Міжнародному суді в Газі, а також скріплено порозуміння і ділову співпрацю з політичними проводами сусідніх народів Східньої Европи. В роках 1989-92 проф. Рудницький перебрав обов'язки голови Світового Об'єднання Прихильників ДЦ УНР і голови Державного Трибуналу.

Зусиллями проф. Рудницького складено договір з канадським Державним архівом в Оттаві про професійне збереження і упорядкування документації 70-річної діяльности ДЦ УНР. Саме такі документи лягли в основу історичного нарису „ДЦ УНР в Екзилі між 1941 і 1991/92 роками", який автор видав як другу частину історії ДЦ УНР, що доповнювала нарис покійного Президента УНР Миколи Лівицького про період 1920-41 років.

Проголошення самостійности України в серпні 1991 року відкрило небувалі можливості кількаразових поїздок в Україну, щоб поділитися своїм багатим знанням і досвідом з науковими і громадськими інституціями. Зв'язки з Україною давали наснагу для посиленої праці, що увінчалося появою ряду нових видань, включно з доповненням бібліографії всіх друкованих праць, яка начисляє майже 3000 позицій. Цей показник інтелектуальних надбань покійного професора залишиться назавжди свідком життєвого здобутку одної творчої людини. За його наукові і громадські заслуги проф. Рудницького нагороджено орденом Канади, медалею М. Барбо, почесним членством канадських і европейських установ та іншими нагородами.

Цим коротким оглядом творчих здобутків св.п. проф. Я. Рудницького віддаємо заслужену пошану людині, яка втішалася широким респектом серед своєї громади і серед чужинців і для якої змістом цілого життя була праця для української науки і для майбутности свого народу. Нехай пам'ять покійного залишиться живою між нами в діяспорі і в Україні на довгі роки!

Ярослав Ткачівський

* * *

„Бувають дружніми стосунки!..
Перечити мені не смій".
...Уста злилися в поцілунку,
Що й не отямились самі.

В обох життя пішло внакладку,
А на лиці жіночім ляк.
Здавалося, все буде гладко,
Та вибрали тернистий шлях.

Обабіч вибухали зрасти,*
Цвіли усупереч зимі...
Той грішник знав: не можна красти.
Її не вкрасти він не зміг.

**Зрасти* — різновид підсніжників.

Незрячий бандурист з Києва

Нарешті мені вдалося зустрінутись з легендарним, одним з найбільш визначних бандуристів, незрячим Павлом Супруном, і то таки в його хаті, де я міг прослухати повний репертуар.

Сліпий бандурист П. Супрун

П. Супрун — переможець багатьох конкурсів учасників художньої самодіяльности, нагороджений золотою медалею за участь у різних фестивалях, а також республіканськими та всесоюзними дипломами.

Виконавець він своєрідний, експресивний. Що б не співав — чи думу про трьох братів самарських, чи народні пісні „Ой, чого ти дубе", або „Ой зійди, зійди ясен місяцю", чи пісню-думу „Облога Києва печенігами", кожний твір — це вокально-музична картина, яка має свій вступ, апотеоз і фінал.

В особі П. Супруна все наближається до професіоналізму. Він часто виступає в школах Києва. Його також можна почути на великих сценах під час концертів Київської державної фільгармонії.

П. Супрун цілковито сліпий. Ніч для нього наступила в семилітньому віці, коли травневого сонячного ранку 1944 року, разом із друзями-хлопчиками вони на околиці села Полівки наступили на міну. Тоді загинуло трьох хлопців, в тому числі його старший брат Грицько.

З далекої Сумщини привезли батьки Павлуся в київський інтернат для сліпих дітей, де він жив і навчався читати.

До бандури призвичаївся, коли відвідував заняття хорового гуртка. У нього виявився густий, кольоритний бас. Він вирішив серйозно зайнятися співом та музикою. І так як він каже, було спочатку різно: розчарування, зневіра, а одного разу, коли складні пасажі на бандурі не виходили, ледве не розбив її.

Техніку гри на інструменті вивчав у кобзарській студії при музичному товаристві України. Там же набув суто кобзарського репертуару — старовинні думи, історичні пісні. В народній консерваторії при Київській державній консерваторії знайомився не тільки з теорією музики, але також вдосконалював вокальну техніку.

Не применшуючи Супруна-співака, виконавця оперних арій та пісень у супроводі фортепіяну, потрібно відзначити його кобзарське мистецтво. Навіть ззовні він виглядає на традиційно знайомого нам з малюнків народного співця: високе чоло, довгі вуса, ніс з горбинкою.

Він одружений. Його дружина Надія є також сліпою з дитинства. Вони живуть на передмісті Києва, майже через вулицю від фабрики, де затруднюють сліпих. Павло працював у тій фабриці до 1990 року, до часу коли він підписав контракт на виступи з бандурою. Вони живуть в апартаменті, що має три кімнати, які старанно прибрані, чисті, прямо дивно, як вони це все роблять.

Даючи мені концерт, Павло підкреслив, що його улюбленою думою, яку сам скомпанував, є „Дума про Чорнобиль". Я чув цю дум в радіо, будучи в Києві.

П. Супрун відчував моральне зобов'язання служити своїй батьківщині. Він скомпонував багато пісень про Україну. Одна з них — це була молитва до Матері Божої допомогти Україні стати вільною незалежною державою. Де тільки була потреба брати участь в демонстраціях, він був там перший. Для голодуючих студентів він виступав цілих два дні.

Будучи сліпим, йому нелегко пересуватись, уживаючи публічну транспортацію, а робив це завжди із своєю дружиною.

Він їздив до кожної школи, яка його запрошувала. Виступаючи для молоді, вважав що робить добре діло. Супрун і його дружина емоційно оповідали про їх успіхи з дітьми.

На прощання сказав мені, що на 1996 рік університет в Індіяні запросив його на концерт. Надіюсь, що і Ню Йорк буде мати змогу його почути.

Микола-Чорний-Досінчук

70-ліття СУА у Гартфорді

В неділю, 8-го жовтня ц.р., о год. 3-ій по полудні громадянство Гартфорду і околиці зібралося в Українському Народному Домі, щоб спільно відсвяткувати 70-ту річницю існування Союзу Українок Америки. Свято підготовила Округа Нової Англії, у склад якої входить п'ять Відділів СУА: 66-ий і 108-ий, Ню Гейвен, 73-ій, Бриджпорт, і 93-ій, Гартфорд.

Приємно було глянути на гарно удекоровану сцену і залю. Велика емблема СУА, на столику портрет св. п. Олени Лотоцької, перед столиком розкішний букет червоної калини, а по боках довгі доріжки у вишивкових мотивах, що їх виконали членки 93-го Відділу. Столи на залі також прикрашені калиною, що надавало приємного, осіннього вигляду. Започатковано свято внесенням окружного прапору і відспіванням гимну СУА. Тоді голова Округи Люба Кінах відкрила свято. Привітала отців, голову СУА Анну Кравчук і всіх членок та гостей. Коротко подала історію СУА від його заснування, як також засади, на яких побудована ця жіноча організація. На кінець згадала піонерок і всіх членок Округи, які відійшли від нас у вічність, та попросила всіх присутніх до одноххвилинної мовчанки для вшанування їх пам'яті. Після того о. Павло Волянський провів молитву і побажав дальших успіхів.

Дальше ведення свята передала голова членці 106-го Відділу Стефі Пришляк, яка у кількох словах привітала присутніх і закликала до дальшої праці для добра української громади тут та в інших частинах світу, а головно в Україні. Коротко звернулася до англомовних гостей, вітаючи їх на нашому святі. Зазначила, що вона є горда бути членкою СУА, а також горда за цю організацію, яка проіснувала вже 70 літ. Вірить, що організація з такими засадами буде існувати ще довгі літа. Після того представила гостей при головному столі: о. П. Волянського, голову А. Кравчук і о. Дмитра Мамчура.

Тоді попросила до слова голову СУА, яка у своїй промові подала перебіг важкої праці, яку виконувап СУА продовж цих 70 років. Однією з важких праць є стипендійна акція, а в 1976 році постав Український Музей в Ню Йорку, якого засновником був СУА. Останніми роками є дуже поширена поміч Україні. На закінчення закликала членство до дальшої праці, зберігати архіви, писати історію своєї праці, бо це все є потрібне для мозаїки нашої заслуженої організації. Слідуючою точкою було вручення грамоти голові 66-го Відділу Ірині Гладкій за її довголітню і віддану працю як голови Відділу, а також як голови Округи в минулих роках. Присутні нагородили її рясними оплесками і многоліттям.

Після того ведуча програмою заповіла мистецьку частину. Приємною несподіванкою було представлення молодих талантів: Уляна Пінковська — піяністка, має за собою 40 концертів і два самостійні. Закінчила Український Музичний Інститут і Джуллярд школу. На 21-му році життя здобула першу нагороду в ділянці талантів і також корону в контесті за звання „Міс Юніон Сіті", що був частиною контесту „Міс Америка". У першій частині програми заграла три клясичні твори Баха, Бетовена і Шопена.

Другий молодий талант це Ірина Китаста-Кузьма, бандуристка. Народилася у родині Петра і Ліди Китастих. Славна родина бандуристів у Дітройті, то ж не диво, що сьогодні Ірина є бандуристкою, ідучи слідами свого батька і стрийка Григорія, які очолювали Капелю Бандуристів ім. Тараса Шевченка через довгі роки. У своєму виступі Ірина заграла: „Гомін степів" — композиція Г. Китастого, „Ой хотіла б мене мати" — жартівлива народна пісня, „Ля Пальома" — еспанська пісня за обробкою Вірйовки.

Слід згадати, що члени 66-го Відділу з Ню Гейвену приготовили виставку образів, що їх намалювали діти зі школи ім. Олекси Новаківського у Львові. Ведуча програмою С. Пришляк попросила до слова Лідію Фіцалович, яка подала дуже точні інформації про цю школу і про життя О. Новаківського.

Після перекуски дальше продовжувалася мистецька програма. Першою виступила Катря Гадзевич, членка 93-го Відділу і прочитала гумореску. Тоді виступили ще піяністка У. Пінковська і бандуристка І. Китаста-Кузьма. Ірина не тільки талановита бандуристка, але також втішається гарним милим голосом, що доповнює її виступ.

Після мистецьких виступів, голова Округи Л. Кінах щиро подякувала всім, що так численно прибули на наше свято, бо це додає сили і охоти до дальшої праці. Дякувала отцям за їхню підтримку, за теплі слова виголошені в церкві, а також безмежно вдячна голові СУА за присутність. Дякувала К. Гадзевич, що розвеселила своєю гумореською, молодим Уляні і Ірині за чудову музику і спів, Стефі Пришляк за таке гарне ведення святом і всім, хто тільки причинився до успіху нашого 70-ліття. Молитвою, яку провів о. Д. Мамчур, закінчено свято.

Я.К.

УІТ проголосило в Києві міжнародний рік М. Грушевського

Київ (І.Г.) — Дня 11-го жовтня ц.р. в Київському Державному Університеті ім. Т. Шевченка, на останній сесії міжнародної історичної конференції, проф. Любомир Винар від Українського Історичного Товариства в Америці, Україні, Канаді і Европі, проголосив 1996 рік Міжнародним Роком Михайла Грушевського.

Президент УІТ у своєму короткому слові підкреслив, що це перший раз в історії Київського Університету, в якому студіював історик, проголошується його міжнародний ювілейний рік. В Комітеті для вшанування Михайла Грушевського є цілий ряд видатних науковців і творців національної культури з України, Европи, Канади і Америки.

УІТ започаткувало грушевськознавство в 1966 році, як нову ділянку українознавчих студій, і від того часу систематично видає праці, присвячені М. Грушевському, як також його твори. Треба згадати, що минулого року НТШ у Львові і УІТ видали збірник наукових праць „Михайло Грушевський", а в 1995 році УІТ у співпраці з Інститутом української археографії та джерелознавства видало збірник „Михайло Грушевський і львівська історична школа" (редактори Я. Дашкевич і Я. Грицак).

У ювілейному році М. Грушевського УІТ у співпраці з іншими науковими установами започатковує видання збірника „Михайло Грушевський: статті і матеріяли", як також плянує інші видання з ділянки грушевськознавства.

Проситься українські установи і громадян складати добровільні датки на Видавничий Фонд УІТ (М. Грушевський) для здійснення важливих науково-видавничих і організаційних проєктів. Пожертви проситься надсилати на адресу: Hrushevsky Fund, Ukrainian Historical Association, P.O. Box 312, Kent, Ohio, 44240.

Ґлен Спей вшанував С. Бандеру

Минає 36 років від трагічного дня вбивства Степана Бандери, провідника національної революції. 15-го жовтня 1959 року рознеслась по цілому світі сумна вістка, що з наказу Москви вбито провідника Організації Українських Націоналістів С. Бандеру. Ця вістка була вражаючою для кожної патріотичної української людини, бо з його особою зв'язана ідея визволення українського народу з московського ярма. І не диво, що українська спільнота, де б хто не проживав, вшановує світлу пам'ять великого патріота свого народу.

Ґленспейська громада з ініціятиви місцевого Відділу ООЧСУ щорічно влаштовує спеціяльну імпрезу для його вшанування. Переїжджаючи чи проходячи попри церкву св. Володимира, можна було завважити, як наші громадяни, переважно члени ООЧСУ, приготовлялись до згаданої імпрези. Гарно упорядкували сцену осінніми квітами.

Імпрезу 14-го жовтня ранком попереджено Службою Божою і Панахидою, яку відслужив парох церкви св. Володимира о. Іван Тиховіч. О год. 4-ій по полудні в заповненій залі церкви відбулась урочиста імпреза. Її відкрив голова місцевого відділу ООЧСУ Василь Босак. Головну промову виголосив голова місцевого відділу УККА Богдан Бродин. В мистецькій частині, яку приготовила невтомна відома наша оперова співачка Тамара Лиходай, виступали: Марія Батюк, Магдалина Ясейко, Оля Бродин, Оля Школяр, Климентина Полюга, Андрій Плескун, Гнат Полюга і Анастасія Опарик. Всі вони, хоч вже у старшому віці, пам'ятають все ще свого провідника з рідних земель, з почуттям виконували свої ролі. Спів і декляраці, які вони виконували, випали дуже гарно. За це належиться їм велике признання.

Національним гимном закінчено цю патріотичну імпрезу.

Присутній.

Листопадові роковини в Кергонксоні

Українська громада в Кергонксоні є одною із нечисленних громад, що не забуває про Лисдопадовий зрив і кожного року відзначає цю світлу подію.

Тож, згідно з традицією, заходом місцевих Відділів УККА і УАКРади влаштовано у неділю, 5-го листопада ц.р. святочну академію для відзначення Листопадового зриву, що відбулася у вщерть заповненій залі св. Тройці.

Після Служби Божої відправили парох о. Володимир Заяць і емерит о. канонік Еміліян Шараневич Панахиду за поляглих героїв, під час якої внесли прапори членів-ветерани 2-ої Дивізії УНА.

Свято відкрив і привітав присутніх коротким словом діючий голова Відділу УККА Микола Вітенко, а о. В. Заяць провів молитву.

Доповідь на тему „Роздуми у 77-мі роковини Першого Листопада" виголосив автор цих рядків. Він проаналізував стан, що існував у той час в Галичині, згадав про деякі моменти підготови і проведення самого перевороту, підкреслюючи, що Листопадовий чин збудив маси до державницького життя і дав надію на краще майбутнє.

У мистецькій частині виступали: Евгенія Рубчак, яка продекламувала поетичний монтаж — Микола Верес „Листопад", Спиридон Черкасенко — „У День Першого Листопада", О. Вільшина — „Листопад", і місцевий мішаний хор „Золотий гомін" під диригентурою д-ра Олега Волянського, який виконав три пісні: „Журавлі", муз. Лева Лепкого, гармонізація Олександра Кошиця, „Гей, ви стрільці січовії", муз. Миколи Леонтовича, і „Ой у лузі червона калина", стрілецька пісня, гарм. Філярет Колесси.

Свято закрив голова Відділу УАКР д-р Олег Волянський, подякувавши виконавцям за активну участь і усім учасникам. Академію закінчено національним славнем.

Д-р Роман Барановський

З Гарвадської конференційної залі

Починаючи ще з 1970 року в Гарвардському університеті відбувається щотижневий семінар українознавства, який став регулярним форумом для обміни науковими дослідженнями і своєрідною методологічною майстернею. На семінарі студенти, аспіранти і професори, пов'язані з вивченням українських тем в Гарварді, як і запрошені науковці з інших університетів і наукових установ Північної Америки, Европи і України, обговорюють свою дослідчу та наукову працю. Семінарі охоплюють широкий діяпазон дисциплін, в тому архівні дослідження, проблеми політичних наук, історії, економіки, філологічної критики, філології, лінгвістики, археології, демографії, урбаністики тощо.

В першій половині осіннього академічного семестру відбулись семінари: „Найновіші дослідження в архівах совєтської тайної поліції" (Ю. Шаповал, Інститут Національних Відносин і Політології, Київ), „Створення Московського Патріярхату і генеза Берестейської унії" (в серії викладів присвячених 400-літтю Берестейської унії) (Борис Ґудзяк, Інститут Історії Церкви, Львів), „Обман Татіщева? Деякі підроблені документи в його Історії Росії" (Олексій Толочко, гостюючий вчений Гарвардського університету з Інституту Української Археографії, Київ), „Націоналізм: неіснуюча проблема в українській соціялістичній думці перед революцією (Анна Процик, Школа мистецтва, університет Пейс), „Сучасний стан українських історичних досліджень" (Ярослав Дашкевич, Інститут Української Археографії, Львів).

В другій половині семестру ц. р. відбудуться такі семінари: „Походження українського авангарду в музиці 1960-их років". (Вірко Балей, університет Невади), „Післякомуністичний стан в Україні: культура, влада і еліта" (Евген Бистрицький, Інститут Філософії, Київ), „Переогляд українського націоналізму: новий теоретичний підхід дослідження" (Григорій Касіянов, гостюючий вчений Гарвардського університету з Інституту Історії, Київ), „Розвиток бібліографій та інформатики в гуманістичних і суспільних науках в Україні" (Ярослав Ісаєвич, Інститут Українознавства, Львів, та президент Міжнародної асоціації україністів).

Гарвардський семінар українознавства організований д-ром Любомиром Гайдою, заступником директора Українського Наукового Інституту, уможливлює багатьом славістам та спеціялістам з інших ділянок науки ближче познайомитись з українознавством і цим ширить українську науку в світі.

Бажаючі отримати ближчі інформації про семінари Українського Наукового Інституту можуть звернутись листом до Ukrainian Studies Fund, Harvard University, 1583 Massachusetts Ave, Cambridge, Ma 02138.

Саме завдяки послідовній моральній підтримці і щедрості жертводавців Фонду Катедр Українознавства, Український Науковий Інститут Гарвардського Університету зміг здійснювати програму семінарів українознавства на належному науковому рівні вже 25 років.

ФКУ

ВІДМОВА МИНУЛОГО ТИЖНЯ ген. Коліна Повелла кандидувати у президентських виборах 1996 року від Республіканської партії улегшила клопоти не тільки іншим республіканським кандидатам, але також і єдиному кандидатові Демократичної партії президентові Биллові Клінтонові. Одначе ця подія дала можливість іншим аспірантам перевірити ситуацію. До одних із перших треба зарахувати відомого мурінського проповідника і політичного діяча Джессі Джексона, який відразу скликав пресову конференцію та повідомив, що роздумує над можливістю бути незалежним кандидатом у президентських виборах 1996 року.

ПІСЛЯ ПЕРЕГОВОРІВ з англійським міністром закордонних справ Малколмом Ріфкіндом, який цими днями відвідав Дамаск, міністер закордонних справ Сирії Фарук Шараа повідомив: „Ми готові до миру з Ізраїлем". Він запевнив, що Сирія „прагне до справедливого миру на основі резолюцій ООН і принципу „земля в обмін на мир"". Це перша публічна заява сирійського керівника високої ранґи щодо замирення між Ізраїлем і Сирією. До дня вбивства ізраїльського прем'єр-міністра Іцака Рабіна Дамаск утримувався від відвертих висловлювань щодо цих проблем. Англійський міністер М. Рифкінд, крім Сирії, відвідав Ізраїль, Савдійську Арабію, Йорданію, Єгипет і Ливан.

ПОДІЇ

ВИСТАВКА ПАМ'ЯТІ МИТР. А. ШЕПТИЦЬКОГО

Ню Йорк. — Літературно-Мистецький Клюб та Марійська Дружина Непорочного Зачаття при місцевій церкві св. Юра влаштовують виставку, присвячену пам'яті Митрополита Андрея Шептицького. Виставка проходитиме від 17-го до 26-го листопада в галерії „Маяна", 136 Друга аве. в Ню Йорку. Відкриття — у п'ятницю, 17-го листопада, о год. 6:30 вечора. Вступне слово виголосить сестра Марія Вернарда; буде висвітлено фільм „Як будувати рідну хату". Галерія відчинена у п'ятницю від 6-ої до 8-ої год. вечора, у четвер, суботу і неділю — від 1-ої до 5-ої год. після полудня.

В ТРЕТЮ БОЛЮЧУ РІЧНИЦЮ відходу від нас найдорожчої нам людини МУЖА і БАТЬКА

бл. п. МИРОСЛАВА ЯРЕМКА

вшануємо його пам'ять СЛУЖБОЮ БОЖОЮ і ПАНАХИДОЮ

що відправиться у Whippany, N.J. в церкві св. Івана 19-го листопада о год. 9-ій рано.

Дружина Галина з дітьми.

ПОДЯКА

Не маючи змоги відповісти окремо всім організаціям і особам, які так численно відгукнулися на смерть мого чоловіка

бл. п. ЯРОСЛАВА БОГДАНА РУДНИЦЬКОГО

і прислали свої писемні співчуття, я прошу прийняти вислови моєї найщирішої подяки і прошу вибачити мені, що не відповідаю особистим листом.

Дякую усім, хто взяв участь у похороні на чолі з о. мітратом Я. Гаймановичем, а також о. протоієреєві д-рові І. Куташу та о. П. Бойкої мґр-ові С. Голутякові, який так здалека приїхав на похорон, а також усім, хто мені допомагав у найтяжчі хвилини мого життя.

Горем прибита дружина з дітьми і внуками

Р. Ґоляш — маратонець

Р. Ґоляш прибігає до мети

Серед тисяч членів Українського Народного Союзу маємо різних людей, яких лучить у велику союзову родину не тільки членство в УНС, але також і факт, що всі вони виводять своє походження з українського роду. Зацікавлення, професії чи віросповідання у них різні, як і різний у них вік. Є у багатьох з них особливі таланти, але чомусь до своїх успіхів із причин незрозумілої скромности нерадо признаються, а шкода, бо чесно здобуті особистою працею, наполегливістю і завзяттям успіхи варто поділяти з іншими.

Про успіхи Романа Ґоляша у маратонських бігах пише його друг. Він розповідає, що від 12- років Роман почав вправляти біг і це на думку автора дуже допомогло молодому юнакові плекати та улішувати такі прикмети, як обов'язковість, точність, рішучість, витривалість, наполегливість та багато інших. Все це у майбутньому молодого Романа тільки допомагало йому на життєвому шляху чи то в таборах СУМ чи у війську. Автор згадує, що маратонський біг походить ще з 490 перед народженням Христа, коли то грецький вояк по перемозі перських військ греками біля села Маратону пробіг 18 миль (теперішних американських 26.2 миль) до Атен і повідомив про цю радісну подію. Звідтіль і назва цього бігу, які останніми роками в ЗСА стали дуже популярними, до тієї міри що в таких відомих щорічних подіях у великих містах країни як Бостон чи Ню Йорк стає 10,000 осіб.

Р. Ґоляш вже впродовж 10-ох років успішно пробігав трасу маратонського бігу в різних місцевостях. У неділю, 8-го жовтня, в місті Елтон у Висконсин, був він учасником 9-го з черги бігу, а в неділю 15-го жовтня, у Чикаґо взяв участь у 10-му такому бігу. То ж до дальших перемог!

Р. Ґоляш і його родина є членами 379-го Відділу УНС в Чикаґо.

ПОДІЇ

ПРЕЗЕНТАЦІЯ АНГЛОМОВНОЇ ЕНЦИКЛОПЕДІЇ УКРАЇНИ

Ню Йорк. — Наукове Товариство ім. Шевченка в Америці та Фундація Приятелів Енциклопедії України влаштовують презентацію п'ятитомної англомовної енциклопедії України у суботу, 18-го листопада, в НТШ, 63 Четверта аве. в Ню Йорку. Початок о 3-ій год. після полудня. Участь братимуть Л. Рудницький, М. Дяковський, Д. Струк та В. Баранецький. Можна буде придбати комплект енциклопедії або окремі її томи за зниженою ціною.

50-літній ювілей хору „Дніпро" в Олдгамі, Англія

Рік 1995 є роком 50-ліття існування знаного в Англії і поза Англією хору „Дніпро". Цей ювілейний рік хор „Дніпро" відзначає різними акціями, найбільш вагомою з яких є видання книги-збірника про заснування, працю і успіхи хору „Дніпро", в пам'ять покійних диригентів і співаків, як документальний внесок в історію культурних осягнень українців на Заході, а зокрема нашого поселення в Англії.

Урочисте святкування ювілейного року хору „Дніпро" було запляновано на 7-го жовтня 1995 року в місті Ноттінгтгамі, воно найбільш вигідне для доїзду і там є домівка Об'єднання Українців у Великобританії з просторою залею.

Був холодний, осінній день з типово-англійською жовтневою вогкістю і дрібним дощем. Проте це не стримало хористів з родинами і гостей з цілої Англії прибути до Ноттінґгаму.

В англіканській церкві Святого Степана, яку винаймає парафія УАПЦ в Ноттінґгамі, був відслужений Соборний Молебень в наміренні хору. Настоятелеві парафії УАПЦ в Ноттінґгамі о. прот. Григорієві Гусакові сослужили голова Єпархіяльного управління УАПЦ в Англії о. протопресвітер Михайло Хуторний, генеральний вікарій Апостольського Екзархату УГКЦ о. д-р Богдан Лисиканич, о. Богдан Матвійчук — настоятель парафії УАПЦ в Рочдейлі і Олдгамі, та отець диякон Малколм Бірон з Пітерборо. Чудовим співом прикрашав Молебень повністю зібраний хор „Дніпро" під диригентурою Степана Мороза. Змістовну проповідь — привітне слово хорові „Дніпро" сказав о. прот. Г. Гусак. „Як Дух Святий оживляє матерію нашого тіла і ми стаємо живою істотою, так удосконалений спів молитвиний підносить наші душі і наближає до Бога та змішує духовно", — сказав о. Г. Гусак. Гучне многоліття супроводжувало вітальне слово отця.

Після Молебня в залі домівки Об'єднання Українців у Великій Британії відбувся святочний ювілейний бенкет. За гарно накриті столи засіло понад 120 осіб-хористів з родинами, представників громадських організацій та гостей, запрошених на ювілей. Програмою проводив заступник голови Хорового комітету, молодий Ярема Кучинський. З-поміж гостей присутнім був радник амбасади України у Великобританії д-р Ролянд Франко з дружиною Аллою та журналіст радіослужби Бі-Бі-Сі в Лондоні українськомовного відділу Олег Климчук, як і два директори подорожніх агенцій, які спонзорували дві нагороди на ювілейну льотерію — Богдан Сопель — квиток літаком в Україну та Людмила Вуд — квиток автобусом в Україну.

Ювілейні святкування розпочали молитвою, яку провів голова Єпархіяльного управління УАПЦ в Англії о. протопресвітер Михайло Хуторний. Вшановано хвилиною мовчанкою всіх диригентів і хористів, які відійшли у вічність. Згодом був піднесений тост в честь України та Великобританії, як і за голів держав та урядів обох країн та за 50-літній ювілей хору „Дніпро".

До хору „Дніпро" надіслано багато привітів з Англії, України, Бельгії, Канади, Німеччини, Франції і ЗСА — їх всіх прочитав український і англійською мовами мгр Роман Вочук і його брат Василь. Численні привіти наспіли від ієрархів УАПЦ, УГКЦ та колишніх хористів з різних сторін.

З усними привітами виступили голова ОУуВБ Остап Чуйко, який з нагоди 50-ліття хору вручив кожному хористові і меценатам хору спеціяльно виготовлену грамоту, роботи мистця і науковця проф. Олега Островського, від Об'єднання Українців у Великобританії. Дальше привітали хор усно представник української амбасади у Лондоні д-р Р. Франко, згодом о. д-р Б. Лисиканич, о. Б. Матвійчук, голова Товариства Українських Жінок ім. Олени Теліги в Англії Віра Смерека. Всі особливо підкреслювали вартість екуменічної діяльности хору та його заслуги серед українців, як і іноземних громад в країнах Европи.

Після закінчення офіційної частини святкування і смачного обіду молитву подяки мовив о. Б. Лисиканич. Грав власний естрадний колектив „Новина" з Манчестеру-Олдгаму. Співом вкрашали вечір Ярослав Андрійчак, Катерина Михайлюк і Галина Сай. Молоді і старші хористи у вечірніх одягах радісно розважалися до пізньої ночі. Було радісно всім святкувати золотий ювілей славного хору „Дніпро", який прикрашає Богослуження обох українських Церков в Англії і часто дає гостинні духовні концерти в англійських церквах, співає в час національних свят, релігійних відзначень, особливо в час візитацій ієрархів українських церков. Хор відвідав Україну у 1992 році та дав ряд концертів в містах України.

Хор „Дніпро" є унікальний тим, що він складається з старших і молодших хористів (найстарший Марко Починок перейшов 80-ліття, наймолодша хористка Лариса Мороз має вісім років), до хору входять співаки, які є членами УАПЦ і УГКЦ. Колектив хору дружньо родинно формує нових собірних українців, які на тлі українського мистецтва стають понад всі розподіли в суспільному житті української громади і чуються найперше українцями — дітьми одної Матері — України.

Спеціяльний тост і оплески були нагородою для диригента хору „Дніпро", учителя іноземних мов в англійській школі, Степанові Морозові з родиною.

З нагоди 50-ти літнього ювілею хору „Дніпро" кожний свідомий українець в Англії і поза Англією міг би зложити свій ювілейний дар на видання книги про історію і успіхи хору „Дніпро", що коштує їм понад 5,000 фунтів стерлінгів. Молода хористка Галина Сай є касиром хору та можна їй посилати чеки в англійських фунтах чи готівкою (щоб оминути банкових вимог за обслугу виміну чеків в іноземній валюті). Чеки можна написати на : „Dnipro Choir — Oldham" та вислати на адресу": Ms. Halina Saj, 260, Frederick Street,Coppice, Old ham, Lancashire 0L8 4HG., England.

Віра Смерека

СПОРТОВІ ВІСТІ

Редагує Омелян Твардовський

УСО „Тризуб" успішно почав футбольний сезон

Перша футбольна дружина УСО „Тризуб" у Філядельфії знову виступає в цьому сезоні в „Мейджор дивізії" Юнайтед Саккер Ліг Пенсильванії. Наша дружина — чемпіон сезону 1994—95, вже відбула п'ять змагань, в яких здобула п'ять перемог, завдяки чому займає чолову позицію в показнику табелі ігор, маючи на своєму конті 10:0 точок і 26:1 відношення ґолів. Досі наші футболісти перемогли: Український „Лев", Філядельфія 12:0, „Америка" СК 4:1, „Данубіо" 1:0, Ерцґебірґе СК 1:0 і „Факсчейс" СК 6:0.

Провідником дружини є Михайло Юрчак, тренером Ю. Монтаґ.

Крім першої дружини в різних вікових групах виступає сім дружин дorосту і юнацтва (шість хлоп'ячих і одна юначок). Наймолодші футболісти досі відбули дві гри, з яких по одній виграли і програли. Провідниками дружини є П. Харечко і Й. Гомих.

Дружина у віці 10 років і нижче під проводом Ю. Трипупенка і Я. Скальчука останні змагання закінчила ремісом. Дружина у віці 12 років виграла усі свої шість змагань і в показнику табелі ігор займає перше місце. Дружина 15 років і нижчи виграла чотири, одні програла і займає друге місце. Юнаки у віці 19 років започатковують свої виступи в листопаді. 19-річні юначки виграли досі всі свої змагання, в тому числі на виїздах у Гарісбурґу та інших містах Пенсильванії і Делаверу.

Адріян О. Гаврилів

СК СУМ „Крилаті" Йонкерс —„Сантос" СК 3:0

нях за чемпіонат своєї дивізії в Істерн Дистрикт Саккер Ліг, футболісти „Крилатих" здобули третю за порядком перемогу, цим разом вислідом 3:0. Після цих змагань „Крилаті" займають чолову позицію в показнику табелі ігор, маючи на своєму конті 6:0 точок і 12:2 відношення ґолів.

У звітових змаганнях переможні ґолі для нашої дружини здобули М. Майнош, Р, Плісак і Б. Ловенський.

УСК Ню Йорк — Сейнт Барнабас СК 2:0
УСК Ню Йорк — „Албеніянс" СК 0:2

Продовжуючи ігри за чемпіонат І дивізії Космополітальної Ліґи Ню Йорку, в якій у цьогорічному сезоні бере участь перша дружина УСК. В останніх двох виступах наша дружина здобула дві точки, перемігши клюб Ст. Барнабас вислідом 2:0 і програвши таким же вислідом з сильним клюбом албанців.

В обидвох зустрічах УСК показав гарну технічну й продуману гру, одначе в змаганнях з албанцями, тому що поєдинок пройшов у суботу ввечорі, в складі УСК бракувало кількох ключевих футболістів, які були перешкоджені працею.

Брак цих змагунів в основному був причиною поразки. Переможні ґолі в зустрічі з Ст. Барнабас здобули Рід і Піре.

Резерва УСК теж зазнала поразки, а в зустрічі з резервістами Ст. Барнабас ремісувала вислідом 1:1.

УСВТ „Ч. Січ" — „Корона" СК 1:2

Після здобуття трьох за порядком перемог у четвертій зустрічі сезону за чемпіонат півпрофесійної дивізії „Еліт" Гарден Стейт Саккер Ліг, „Ч. Січ" зазнала поразки з польським клюбом „Корона" на виїзді в м. Волінґтоні вислідом 1:2. В першій половині господарі вели 2:0, але після відпочинку „Січовики" перейняли ініціятиву і швидко знизили рахунок 1:2, що його здобув Десросір з гарної акції М. Паливоди — Г. Сергіїва. В 65-ій хвилині, після чергової швидкої атаки, Акоста вийшов сам-на-сам з воротарем „Корони", мав чудову можливість зрівняти вислід, але суддя помилково відсвистав „офсайд", якого не було. В останній стадії зустрічі наші футболісти провели декілька чергових продуманих акцій, але енергійні оборонці і воротар господарів зуміли ліквідувати усі небезпеки.

УСВТ „Ч. Січ" (жінки) — Пенінсуля Ацтекс (жінки) — 4:0

У чергових змаганнях за чемпіонат вищої дивізії Гарден Стейт Саккер Ліг, що відбулися 29-го жовтня ц.р., наша дружина здобула високу перемогу вислідом 4:0. В цих змаганнях Христина Оледа встановила свій перший „гет трик", стріливши три ґолі. Вікторія Гофсраї завершила вислід 4:0.

Після тієї перемоги „Ч. Січ" займає в показнику табелі ігор друге місце.

(от)

Олександер Гуров — чемпіон Европи

25-го жовтня ц.р. в столиці Франції Парижі відбулися боксерські змагання за звання чемпіонів Европи. Приємно, що в легкій вазі звання чемпіона Европи здобув Олександер Гуров з України, який у фіналі переміг французького боксера Патрика Онси.

Подяка для УСЦАК

Вельмишановна Управо Української Спортової Централі Америки і Канади!

Прийміть нашу найщирішу подяку за вашу грошову допомогу для нашої участи та репрезентації нашої держави України в чемпіонаті світу з триатлону на Гавайських островах. Ми прикладемо максимум зусиль та старань для піднятя престижу України на міжнародних, европейських та світових змаганнях з триятлону.

З глибокою повагою та вдячністю

Богдан Михалусь та Андрій Ястребов

21-го жовтня 1995 року

О. Романишин виграв міжнародний шаховий турнір

Відомий змагун шахової репрезентації України, львівський гросмайстер Олег Романишин здобув перше місце в головному турнірі 14-го шахового фестивалю в Балатонберені, Мадярщина.

В цьому круговому турнірі змагалося 12 гросмайстрів і майстрів, що репрезентували Мадярщину, Німеччину, Росію, Грецію, а єдиний Романишин — Україну. Переможець здобув результат 8:3, без поразок, випередивши 2-3 місця на цілий пункт.

Д-р Орест Попович

1.	М'ясні вироби	4.4 lb
2.	Salami	2.2 lb
3.	Мед	2.2 lb
4.	Джем з полуниць	0.97 lb
5.	Цукерки шоколадні	1.1 lb
6.	Сир твердий	0.66 lb
7.	Чай гранульований	0.88 lb
8.	Кава мелена	1.1 lb
9.	Згущене молоко	1.77 lb
10.	Печиво до чаю	1.1 lb
	Загальна сума	$55.00